

Küçük Ejderhanın Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Ejderhanın Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Büyük bir dağın güneşli yamacında küçük bir ejderha yaşırdı. Yumuşak nane yeşili pulları, açık krem rengi bir karnı ve minik yuvarlak boynuzları vardı. Adı Pip'ti ve kırmızı kurdeleli hasır şapkası yürürken hoplardı. Pip küçük, tombul ve çok ama çok utangaçtı. Küçük çiçeklerini tek başına sulamayı, kendi kendine usulca mırıldanmayı severdi.

Her sabah Pip minik mavi sulama kabını ormanın kenarına taşırdı. Papatyaları, kadife çiçeklerini ve bir tane gururlu ayçiçeğini sulardı. Dağ arkasında yükselirdi, uzun, yeşil ve sessiz. Yukarılarda bir yerde rüzgâr ağaçların arasından fısıldardı. Pip dağın hangi sırları sakladığını sık sık merak ederdi, ama tırmanıp öğrenmeye utanırdı.

Serin bir sabah, patikada bir pırıltı dans etti. Eğreli otlarının arasından küçük beyaz bir tavşan zıpladı. Tüyleri yumuşacıktı ve uzun kulaklarının uçları soluk pembeydi. Alnında minik gümüş bir yıldız parlıyor, patilerinin çevresinde küçük pırıltılar ışıldıyordu. Yaprak biçiminde bir çantası ve ince bir sarmaşık bileziği vardı. "Merhaba!" dedi neşeyle.

Pip'in kocaman kehribar gözleri faltaşı gibi açıldı. Sulama kabının arkasına sindi ve kısa kuyruğunu sımsıkı kıvırdı. "Ben... ben Pip'im," dedi ince bir sesle. Tavşan sıcak, yumuşak bir gülümseme gösterdi. "Ben Hazel. Buralarda yeniyim. Çiçeklerin çok güzel." Nazik sesi Pip'i biraz daha cesur hissettirdi. Mavi kabın arkasından başını uzattı.

"Harika bir şey görmek ister misin?" diye sordu Hazel. Yumuşak patilerinden birini dağ patikasına doğru uzattı. "Yukarıda bir bahçe var. Dün buldum, ama eski ve uyuklu." Pip'in küçük kanatları endişeyle ve merakla titredi. "Bir bahçe mi? Yukarıda mı?" diye fısıldadı. "Çok uzak mı?" Hazel başını salladı. "Birlikte gidersek değil."

Böylece Pip derin bir nefes aldı ve yeni arkadaşının peşinden gitti. Patika yuvarlak taşlarla ve yumuşak yosunlarla pürüzlüydü. Hazel önden zıplıyor, patileri tozun içinde minik pırıltılar bırakıyordu. "Şu köke dikkat et," diye seslendi. "Zıpla! Tıpkı benim gibi!" Pip sallanarak zıpladı ve şapkası fırlayıp düştü. İkisi de güldü ve dağ biraz daha dostça hissettirdi.

Sonunda kemerli bir boşluğu olan eski bir taş duvara vardılar. Hazel aralıktan süzölüp Pip'e içeri gelmesi için el etti. Pip soluğunu tuttu. Sessiz bir çukura gizlenmiş saklı bir bahçe uzanıyordu önlerinde. Taş patikalar, kuru bir fıskiye ve yabani otlarla dolu çiçek tarhları vardı. Büyük, yaşlı bir ağaç dallarını hepsinin üzerine germiştir. "Ooo," diye fısıldadı Pip. "Çok güzel. Ama çok yorgun."

"O zaman nazik bir bakıma ihtiyacı var," dedi Hazel. Pip minik mavi sulama kabını yere koydu. Sakin ve hazır hissetti. Küçük yeşil filizler nefes alabilsin diye yabancı otları tek tek yoldular. "Yavaş ve yumuşak," dedi Hazel. Pip başını salladı ve usulca çekti. Bir zamanlar beceriksiz olan pençeleri dikkatli ve şefkatli oldu. Eski bahçe uykulu yeşil yüzünü göstermeye başladı.

Sonra yumuşak kahverengi toprağa çiçek tohumları ektiler. Pip küçük bir pençesiyle minik çukurlar açtı. Hazel tohumları bıraktı ve toprağı bastırdı. "Çok nazıksın," dedi. Pip'in yanakları sıcak pembeye döndü. Kimse ona daha önce nazik dememişti. Bu söz hoşuna gitti. Kısa kuyruğı mutlulukla kıvrıldı.

Sıra sulamaya geldi. Pip mavi kabını, ince bir pınarın şırıldadığı eski fıskiye de doldurdu. Suyu her tohumu ve filize taşıdı. "Çok fazla değil," diye usulca hatırlattı Hazel. Pip yavaşça, sakın ve düzenli bir şekilde döktü. Kocaman kehribar gözleri her damlanın düşüşünü izledi. Bahçeyi sulamak sessiz ve güzel hissettirdi, neredeyse duyabileceğin bir şarkı gibi.

Günler boyunca iki arkadaş saklı bahçeye geri geldiler. Yabani otları yoldular, tohumlar ektiler ve özenle suladılar. Hazel her küçük filizin çevresine çakıl taşlarından bir halka koydu. Pip kırık bir taş patikayı tek tek taşlarla onardı. "İyi bir takımız," dedi Hazel. Pip gülümsedi ve utangaçlığı hiç olmadığı kadar hafifledi.

Bir sabah harika bir şey olmuştu. Minik yeşil bir tomurcuk parlak bir çiçeğe açıldı. Sonra bir tane daha, bir tane daha, patika boyunca. Mavi, sarı ve yumuşak pembe çiçekler esintide başlarını salladılar. "İşe yaradı!" diye haykırdı Pip. O kadar mutluydu ki burnundan küçük bir mutluluk dumanı kıvrıldı. Hazel pırıltılı patilerini sevinçle cıvrıttı.

Kısa süre sonra saklı bahçe renklerle doldu. Eski fıskiye yeniden fışkırdı ve arılar çiçekler arasında vızıldadı. Pip yumuşak ve sakin olmayı öğrenmişti ve nazık bakımı bahçenin büyümesine yardım etmişti. Hazel patisini onunkinin üstüne koydu. "Benimle gelmek cesaretti," dedi. "Yardım etmek de iyilik." Pip'in kocaman gözleri mutlu ve sıcacık hissetti.

O günden sonra bahçe en sevdikleri yer oldu. Her sabah orada buluştular, yaşlı ağacın altında yan yana. Pip çiçekleri minik mavi kabıyla suladı ve Hazel onu güldüren hikâyeler anlattı. Bazen arkadaşlar ziyarete geldi ve Pip onları utangaç ama mutlu bir el sallamayla karşıladı.

Pip hâlâ kırmızı kurdeleli hasır şapkasını takıyordu ve Hazel hâlâ zıplarken pırıldıyordu. Ama Pip'te bir şey değişmişti. Daha sakindi, daha nazikti ve sessiz bir cesaretle doluydu. "Dostluk beni cesur yaptı," dedi çiçeklere. "İyi kalpli olmak da beni sakinleştirdi." Dağ başını sallar gibi oldu ve bahçe ılık rüzgârda usulca salındı.

Böylece küçük ejderha ve büyülü tavşan, mevsimler boyunca bahçelerine birlikte baktılar. Patikayı tırmanıp eski taş kemerden geçerseniz, onları orada görebilirsiniz. Çiçekler salınır, fıskiye şarkı söyler ve iki iyi arkadaş gülümser. Çünkü nazik bir kalbin, koca bir dağı çiçeklerle donatabileceğini söylerler.